

In Nomine

(regényrészlet)

BAKA L. PATRIK

2005. december huszonhatodika

Drága Istenem!

Tisztán emlékszem az álomra. Az álomra, amiben megszólítottál. A hangodat nem tudom hangnak nevezni, inkább hasonlítható zenéhez, igaz, nem írtak még olyan dallamos, lágy, békés szimfóniát.

Emlékszem, hogy hófehér köntöst viseltem, amely mérföldekkel csüngött alá a felhőerkélyről, amin álltam. Leomlott, s egészen a világ fölé borult. Ha jól lenéztem, láttam, hogy a földig is elér... megfeketedve bár, de belevész a tenger hullámaiba.

Felettem nem volt semmi, csak a fény. Ragyogó, melengető csillogás.

Időnként szárnyzuhogásra lettem figyelmes, azonban nem láttam a hangok forrását. Mintha galambok százai repültek volna el a fejem felett, hallhatóan és mégis láthatatlanul.

Amint már mondtam, az erkély, amin álltam, egy felhő volt. Olyan mesékből ismert, habhoz hasonló bárányszerű felhő.

Méteerekre tőlem ott ragyogott a Fény. Lámpás volt az éjszakában, anyja és atyja mindennek, ami él.

Szóltál hozzám. Azt mondtad, szeretsz.

Emlékszem, ahogy suttogva kérdezted, én miért nem szeretem magam? Miért nem szeretem azt, amiből olyan kellemes adatott nekem?

Az életről beszéltél, jól tudom. Arról, hogy mennyi lehetőséget dobtam félre. Hogy elmenekültem abba, amit gyűlölni tudtam az álmaimban, és zihálva riadtam fel miatta az éjszaka közepén.

Azt kérdezted, hogy miért? Miért?

Nem vártál választ, ezt is tudom.

Talán nem is volt válasz.

Esni kezdett. A fény megpihent kissé. Hidegen érintette meg a karomat az eső, a fölém tornyosuló felhők mégis messzire vonultak. Láttam fenn a magasban azt a rengeteg galambot... ragyogó, csapkodó szárnyat. Némelyik aranyban, ezüstben, másik patyolatfehérben játszott. Angyalok, Arkangyalok, Szeráfok és Kerubok voltak. Énekeltek és sírtak. Nem eső esett, az ő könnyük mosta tisztára az arcom. A lelkem pókhálós, szeméttel telerakódott alagútjain át özönlött a víz, s hordott ki onnét mindent, amit felhalmoztak az évek.

Három angyal sírt leginkább. Az a három, akit már korábban is hallottam. A lány és a fiú őrangyala, akik megsegítették az én védnökömet. Bátorítón fogták közre őt, aki még náluk is jobban zokogott. Ahogy ránéztem, az arcában láttam az arcomat. Én voltam ő...

Ő pedig én.

Végül ismét megszólaltál. Azt mondtad, nem hiába volt eddig olyannyira gazos ez az ösvény. Az utakat sem a természet alkotta, hanem az emberiség tette könnyebbé önnön előrehaladását. Azt mondtad, minden eszközöm meglesz hozzá, hogy felépítsem a Mea Viát. Egyetlen büntetést mérsz csak rám.

Mozdulatlanul vártam minden szavad. Éreztem a vállamon, amint enyhülni kezd a könnyár. Elcsendesedtek a szárnyak, és mintha a ragyogás is megtorpant volna a levegőben. Egy pillanatig csak a hangod volt képes mozdulni, s körötte semmi más.

– Életednek súlya és büntetése az lesz, ami eddig ugyanannak könnyedsége és ajándéka volt.

– És mi az, Atyám?

A távol a semmibe veszett. Összemosódtak a színek, s minden kifakulni látszott. Ami nem fehér volt, az beleolvadt a tisztaságba. Minden szín egygyé vált, s ismét bebizonyították, hogy van rendíthetetlen egység. Olyan fehér.

Hangokat hallottam, távolról. Közeledtek bár, de olyan otrombák voltak, hogy el akartam űzni őket. Nem akartam hallani mást, csak Téged. A hangodat, azt az áldott zenét.

Mégsem voltam képes távol tartani az egyre csak közelítő világot, hiszen ott kopogtatott már a szemhéjam túloldalán. Be kellett engednem. Tudtam, ha nem én, hát Te tárod majd ki a kaput.

Utoljára még Rád pillantottam.

Vártam.

Hallani akartam, hogy mi a büntetés.

– Az Élet.

Kinyitottam a szemem.

A tudatomban ott visszhangzott még a szavad. Az ajándékod és ítéleted. A kórházi lámpák vakító világossága – ami szinte már égetett – nem tudott

eltántoritani tőlem. Te velem voltál, én pedig Veled. Tudom, hisz ha valamit szilárdnak és biztosnak éreztem eddig az életemben, hát Te voltál az, akkor és ott. Az intenzív osztály ágyán fekve értettem meg csupán, mit vesztegettem el.

Csak másodszerre tudtam magamévá tenni a döntésedet. Tisztaságot találtam benne. Utasítást az életre. Legutóbb választást kínáltak fel az angyalaid: én élni akartam. Akkor én választottam, s a lehetőséget is én játszottam el. Most ismét a Te kezvedben voltam. Életem fonala ott foszladozott az ollód állkapcsában, mégsem tépted el, hanem újra összefontad a szanaszét futó szálakat. Most nem adtál választási lehetőséget. Te róttad rám a jövőt: az életet. Büszke akartál lenni rám, s bizony most én is azt akartam, hogy végre büszke légy!

– Felébredt – mondta egy orvos a körötte sürgölődő nővéreknek. – Hallasz engem? – fordult immár felém.

Megpróbáltam szóra nyitni a szám, de elég gyatra próbálkozás volt. Az ajkam megremegett, hang nem hagyta el a torkomat.

– Ne akarj beszélni, még nem vagy hozzá elég erős. Csak bólints.

Megtettem.

– Helyes. Gondolom, tudni szeretnéd, hol vagy.

Megint bólintottam, alig észrevehetően.

– Az ipolysági kórház intenzívjén fekszel.

Látta, ahogy a szemöldököm akarva-akaratlanul is megemelkedik, jelét adva az értetlenségnek. A válasza mindenesetre kitérő volt:

– A lényeg, hogy most már biztonságban vagy. A szervezeted lassan kidobja magából a drogokat.

Behunytam a szemem. Bevillant néhány vágatlan kép. Fények. Csókok. Tűk. Combok. Üvöltés. Elélvezés újra meg újra. Simulás. Szürkület. Feketeség.

– Most pihened kell.

Ismét bólintottam. Egy könnycsepp gurult alá az arcomon.

– Az állapotod stabil. Aludj. Utána mindent elmondunk, és te is mindent elmondasz.

Láttam, ahogy nyugtatót adagolt az infúziómba.

A kép újra eltorzult és összemosódott.

Elaludtam.

Cipők enyhén koppanó zajára ébredtem. Lány szipogás csatlakozott hozzájuk. Hallgattam néhány másodpercig. Szinte megnyugtató. Vártam valamire. Aztán megérintette az arcomat egy lágy, téli fuvallat. Fenyőfaillatot hozott. Kinyitottam a szemem.

Apám az ablaknál állt és némán meredt kifelé. Anya az ágyam mellett ült, lágyan fogta a kezemet és halkán sírdogált. Néztem őket, és azon gondolkodtam, hogy vajon mi lesz a folytatás. Arra számítottam, hogy

apám üvöltözni fog, lehord minden baromnak, anya pedig majd csitítgatni próbálja. Azt tartottam csak biztosnak, hogy felesleges várni a dologgal. Aminek meg kellett történnie, tudtam, úgyis megtörténik. Óvatosan megmozdítottam az ujjaimat, és megsimogattam anya tenyerét.

Először csak némán bámult a kezemre, aztán az enyémben nézett kisírt szemével. Könnyek patakzottak az arcán, de egyre szélesebben mosolygott. Kierőszakolt, ócska, színészi mosoly volt, mégis repeső boldogsággal borult a mellkasomra, és szorított, ahogy csak bírt, szívének minden szeretetével.

Amíg anya ölelgetett, apámra néztem. Továbbra is ott állt az ablakban, és még mindig nem fordult szembe velem. Láttam, hogy az ő válla is remeg.

– A... apa – próbáltam megszólítani, igaz, a hangok csak nehezen voltak felismerhetők.

A férfi lehajtotta a fejét, aztán az ajtó felé indult. Megállt előtte, némán nézegette a kilincset, majd óvatosan körbefonta az ujjával, lenyomta, és kísétált a szobából.

Soha olyan mélyet nem sóhajtottam még.

Miután az orvos megvizsgált, és latin szavak mögé bújva közölte, hogy a történetekhez viszonyítva elég jól vagyok, összefont kezekkel ült az ágyam melletti székre, és a szemembe nézett. Szemüvege épp eléggé lecsúszott az orrán ahhoz, hogy az üveg ne lágyíthassa szigorú tekintetét.

– Tudod... hogy mi történt? – kérdezte. Ugyanaz a Szabó nevezetű doki volt, akinél felébredtem.

– Igen... emlékszem néhány dologra. Hogy... házibuliba mentünk... valami ismerősünk házához. Aztán...

– Emlékszel, mit csináltál? – vágott közbe az orvos, mintha nem is akarná hallani a történet egyes részeit.

– Amit a többiek. Nem tudom elmondani, hogy miket szedtem be.

– Az nem is számít. A drog lassan kitisztul belőled. Egyre éberebb leszel, és össze is kaparsz majd magadnak némi erőt.

Bólintottam.

– De van itt néhány komolyabb dolog is – a „*mi lehet még komolyabb ennél?*” fémjelzésű ábrázatomat látva folytatta: – A zsaruk ki akarnak hallgatni. Minden biztonnal lecsukják a barátodat, aki a bulit rendezte, de te megúszhatod. Sőt, ha jól beszélsz, még áldozatként is kijöhetsz a dologból.

Vadul visszhangzott a koponyámban a szó: áldozat. Olyan ismerős volt.

– Nagyon beteg vagy, Levente – súgta lágyan Szabó.

Nem akartam elhinni, hogy ez az orvos mindenkivel ilyen közvetlen hangnemet üt meg, hiszen ez az együtt érző viselkedés nem tartozott a munkakörébe, és járomcsontjának kemény szerkezetéhez sem illett. Éreztem, hogy baj van.

– Mi a... bajom?

A doki lehajtotta a fejét.

– Tudnod kell, hogy időben észrevettük, szóval, ha megengedheti magának a pénztárcátok, hatásos kezeléseket kaphatsz, és... talán évtizedeket is... szerezhetsz magadnak.

– Hogy... hogy mi a jó bűdös franc van? Milyen évtizedekről beszél? Húszéves vagyok!

– És beteg. Ha megkapod a megfelelő gyógyszereket, bátran beszélhetünk még hús évről.

– Mi bajom van, a picsába is?

A doktor nyelt egyet.

– AIDS-es vagy.

Leporis nem túl hangosan, de annál határozottabban kopogott az ajtón, aztán benyitott, és megvárta, amíg Szabó doktor elhagyja a kórtermet. Ezt követve előkotorta spirálfüzetét, együtt a töltőtollával, majd leült a sarokban terpeszkedő, rozoga fotelbe, és felém fordult.

– Azt reméltem, hogy csak jóval később fogunk újra találkozni.

Nem válaszoltam. Ami azt illeti, felé se fordultam.

Mindent megtettem azért, hogy kizárjam a külvilágot, mégsem sikerült. Mindenki rajtam csüngött, és a számárságaimra volt kíváncsi. Csak én nem. Azokban a percekben értelmet nyert az álmom és a büntetésem is. Tudtam, hogy velem vagy. Éreztem a jelenléted a szobában éppúgy, mint az ablak vékonyka nyílásán beszűrődő téli levegőben. Mégsem voltam nyugodt. Félttem.

Szabó doktor részletesen elmagyarázta a betegség lefolyását, igaz, egyik mondatára sem reagáltam. A suliban milliószor magyarázták, hogy milyen veszélyes is az AIDS, és hogy milyen könnyű elkapni, de akkor egyáltalán nem foglalkozott vele az ember. Most viszont bőven volt időm eltűnődni rajta, s be kell valljam, nem csak saját, elcseszett életemet féltettem, de főként azokét, akiket megfertőzhettem. Bele se mertem gondolni, milyen lesz majd eljűk állni, és azt mondani nekik, amit nekem mondott az orvos. Tény viszont, hogy neki mégiscsak könnyebb dolga volt, elvégre ő nem csábított el, nem csinált belőlem hülyét, és nem feküdt le velem kényérekedvére... Én viszont pont ezt csináltam.

– Meg tudsz szólalni, vagy megint apucira várunk, hogy beszéljen helyetted?

Ezzel sikerült kizökkentenie.

– Mit... akar?

– Na, vajon? Azt hiszem, van mit mesélned.

– Buliztam, bedrogoztam... kimosták a gyomromat és a beleimet. Élek...

– itt megborzongtam, és egy-két másodperc kihagyása után hozzátettem

– még.

– Ennyi?

– Igen... azt hiszem, ennyi.

– És mi van a halott lánnyal? Róla nem tudsz semmit?

Tátott szájjal fordultam felé. Igazság szerint gőzöm nem volt róla, hogy miről beszél, de már csak az, hogy nekem mondta, és hogy egy halott lányról beszélt... már az teljesen kiborított.

Azonnal bevillantak a karambol képei, ahol majdnem meghalt az a másik csaj. Róla annyit tudtam, hogy mégsem kellett amputálni a lábát, de egész életére tolószékbe került.

Bevallom, azóta nem sokat agyaltam az ügyön. Nem akartam tudomást venni róla, most viszont újra felderengett minden. Kirázott a hideg.

– Na, mi van? Elvitte a cica a nyelvedet?

– Maga hülyéskedik velem?

– Hülyékkel felesleges – dörögte Leporis. – Egy halott húszévvessel meg amúgy sem túl gusztusos viccelődni.

Nyeltem egyet.

– Lenne szíves elmondani, hogy miről van szó egyáltalán? Hogy mi közöm ehhez az egészhez?

– Hát, reméltem, hogy ebben majd segítesz egy kicsit.

Megállt bennem az ütő.

– Ugye nem... nem engem gyanúsítanak?

Leporis tartott egy kis hatásszünetet. Kiélvezte rettegésemnek minden egyes pillanatát.

– Nem... Hacsak nem vállalod magadra, hogy te drogoztad halálra a csajt.

– Még jó, hogy nem én... de... de mégis mi közöm ehhez?

– Hát, csak annyi, hogy öten voltatok abban a szobában, ahová a mentőket riasztották. Mi később kerültünk oda, és bizonyos dolgokat már csak másodkézből tudtunk meg. Lényeg, hogy három srác eljátszadózott két csajjal. Mind be voltak löve, köztük te is. Az egyik lány túladagolta magát, rohamot kapott, és meghalt. A többiek észre sem vették, hiszen ők sem voltak eszüknél.

– Én erre... erre egyáltalán nem emlékszem.

– Gondoltam, hogy ez lesz a válasz – dörgölte meg az orrát a rendőr.

– Igaz, egy szikrányit azért reménykedtem, hogy tudsz majd mondani valamit... elvégre te döngetted meg a csajt.

Némán meredtünk egymásra. A számban összegyűlt a nyál. Alig bírtam felfogni, amit mondott.

– Hiú reményeim vannak?

– Nem... – furcsa, mennyi energiára volt szükség már csak ahhoz is, hogy normális módon rakjam egymás mellé a szavakat – nem emlékszem

semmire, csak arra, amit elmondtam.

A fakabát előkotort egy képet, és elém nyomta.

– Ismered egyáltalán?

Felvettem. Mosolygós, élesen ívelt, vékony arc, vállig érő, hollófekete haj, kék szemek, vörösbe menő rúzs. Dögös csaj.

– Nem.

– Hmm... hát, nem vagy semmi.

– Ezt miért mondja?

– Nem ismered, de azért megdugod. Szép teljesítmény.

Ekkor éreztem, hogy a fejembe fut a vér, és az arcom elvörösödik.

– Maga baromságokat beszél! Előbb még azt ugatta, hogy öten voltunk. Miért épp rám akarja fogni... miért mondja, hogy velem volt? Akármelyik másik sráccal is lehetett. Azért szemelt ki magának, mert az apám múltkor beolvasott egy kicsit, és...

– Azért, te ökor, mert ki akarlak húzni a szarból!

Itt megütköztem. Visszahanyatlottam a párnámra.

– Tudom, hogy beteg vagy. Túladagolta magát, te is majdnem feldobtad a talpad. Mit tehetnék? Semmit. Felesleges, hogy ott rohadj évekig a dutyiban... hogy ott kínlódd végig az utolsó éveidet.

– Fogja be, a szentségit!

Csend lett.

Eszméletlenül szúrtak a szavai. A legrosszabb az, hogy tudtam, csak vigasztalni próbál, és tényleg jót akar nekem. Teljesen össze voltam törve. Éreztem, hogy vége. Ákos száma jutott az eszembe, s főként annak utolsó két sora: „*Valami véget ért... Valami fáj...*” Bassza meg, ez annyira elcsépelte.

– Bocsánat– nyögtem.

Leporis csak meredt rám, és elengedte a füle mellett a szavaimat, mégis azt éreztem, hogy elfogadta a kiegyezést.

– Szóval semmire nem emlékszel – úgy tűnt, ezt írja a füzetébe is.

– Mondja meg... honnan tudja, hogy én voltam a lánnyal! És... és ki volt az egyáltalán?

– Varga Petrának hívták. Azt pedig, hogy te voltál velem, onnan tudom, hogy azonosították az ondót.

Ismét némaság költözött a szobába. Leporison látszott, hogy úgy dönt, nem fecsérli tovább az idejét. Lassan összepakolt, és elindult az ajtó felé.

– Kérem...

Felém fordult.

– Mi az?

– Ettől a... ettől a Petrától kaptam el?

Kinyitotta az ajtót.

– Ő kapta volna el tőled, ha túléli ezt az egészet. Neki nem volt AIDS-e. Az ajtó becsukódott.

Ott maradtam egyedül, a lelkemet marcangoló gyötrellemmel.

Az elmúlt hét csupán mozaikkockákból állt. Álom. Ébredés. Vizsgálat. Álom. Pihenés. Álom. Szenvedés. Álom. Álom. Álom.

Tegnap engedtek haza. Anya sürgött-forgott körülöttem, ami még aranyos is lett volna, ha nem kelti bennem azt az érzést, hogy talán már most a halálomra készül. Teljesen össze volt törve. A mondatait nem igazán nevezhettem összefüggőnek. Egy-kétszavas megnyilvánulásai voltak, s látszott az arcán, hogy a teste is csupán beprogramozott gépként cselekszik.

Apa más volt. Egyszer se nézett felém. Ő is tudta, hogy mi bajom van. Már meg is rendelte a kezeléseket, orvosok tucatjaival telefonált, tudtam, hogy sokakat le is fizet, csak azért, hogy hamarabb kerüljön rám a sor. Mindennek ellenére viszont teljesen kizárt a világából.

Anya túlon túl lágy kedvességétől haldoklónak éreztem magam, apa hidegsége pedig már a kripta hangulatát is kölcsönözni tudta.

A cigi élettelenül füstöl a kezemben. Az ablak nyitva, kint lágyan szállingózik a hó. A szomszéd ház ablakában életvidáman ragyog a karácsonyfa. Harangoznak. Este hét óra.

A falhoz állított széken már ott pihen fekete, ünnepi öltözékem. Várom a következő harangszót. Misére készülök.

Bevallom, magam sem tudom, mikor voltam utoljára templomban, s most sem azért megyek, mert ott keresnélek. Én már megtaláltalak. Csak azért vágyom oda, hogy az a sok hang, az a sok ima egybeolvadjon az enyémmel. Hogy remegve kérhessem áldásodat, kegyelmedet... segítségedet azoknak, akik miattam hal... akik miattam betegedtek meg. Az én sorsom a Tiéd. Nem kérek oltalmat. Csak annyit mondok: legyen meg a Te akaratom!

A cigi már majdnem kialudt az ujjaim közt. Még egy slukk, még egy füstfelhő és kész. Elnyomtam. Ez volt az utolsó.

A kórházban rám parancsoltak, hogy mihelyst hazaérek, értesítenem kell azokat, akikkel együtt voltam az elmúlt... hát ők sem tudták, hogy mennyi időt mondjanak, de a betegségem szintjét tekintve maximálisan egy évről lehetett szó, vagy inkább csak félről. Azt mondták, most sajnós figyelmen kívül kell hagynom az ünnepeket, ugyanis nem mindenkinek reagál egyformán az immunrendszere, szóval talán náluk már előrehaladottabb a kór. Azonnal el kell nekik is kezdeniük a kezeléseket.

Először azt sem tudtam, hogyan fogjak hozzá. Össze kellett írnom, hogy kivel szexeltem az elmúlt bő fél évben, és értesítenem kellett őket arról, hogy... hogy halálra ítéltém őket. Ó, Jézus!

A nevek csak sorakoztak a papíron, mintha libasorba állítottam volna őket. Minden napot át kellett fésülnöm. Az eredmény hét lett. Hét név. Hét

ember. Hét fiatal lány.

Időnként azt éreztem, hogy hánynom kell, és már indultam is a vécére, de általában átment a dolog.

Levelet akartam írni nekik. Egy személytelen kis semmit... amiben közlöm a halálos ítéletüket?! Uhh! Ezt nem tehettem. Hosszas agyalás után végül felvillant bennem a megoldás, amivel elkerülhettem a személyes találkozást, és mégsem mentettem fel magam teljesen a súly alól.

Telefonáltam.

Először Anitát akartam hívni. Nem tudom, miért, talán mert vele voltam ebben a fél évben a legtöbbször.

– Halló? Ki beszél?

– Itt Lászlófi Levente, jó estét!

– Levikém... ó, hát te vagy? Mindjárt hívom az Anitát.

– Köszönöm.

Pár másodpercnyi csend. A kagyló koccan a bútoron, aztán lágy suhogás, ahogy ismét felemelik.

– Levi?

– Szia, Anita!

– Egek, hát tényleg te vagy az? Jól vagy? Minden rendben? Azt mondták, kórházban vagy. Mi rokonoknál voltunk a héten, azért nem tudtalak meglátogatni. Mondd... mondd, hogy jól vagy!

Ezt mind egy szuszra hadarta el. Szinte hallottam, amint felsóhajt a kagyló a nagy megterheléstől.

– Köszí, a helyzethez képest jól vagyok.

– Ennek nagyon örülök. Jaj, Levi, olyan jó, hogy hívsz. Már nagyon várom... nagyon várom, hogy megint találkozzunk, tudoooood.

Az utolsó szó elnyújtva, a hang utalása egyértelmű.

– Igen... talán találkozunk még.

– Talán? Ugye nem... ugye nem azért hívsz, hogy megint kidobj? Levi, én...

– Anita, kérlek, hallgass meg! Fontos dolgot kell elmondanom neked.

A lány meglepődött, de mindenesetre elhallgatott.

Nem tudtam, hogyan kezdjek neki, aztán kinyögtem, ami először az eszembe jutott. Érdekes volt, hogy pont az orvos simulékony szavait használtam.

– Nagyon beteg vagyok.

– Ó, kicsim, majd én ápolgatlak, ne félj.

– Anita, figyelj... az a helyzet, hogy te is elkaphattad.

Megint csend.

– Itt vagy?

– Igen. Mi az, amit elkaphattam?

Nyeltem egy nagyot.

– AIDS-es vagyok.

Csend. Hosszú, néma csend. A kagyló bűg. Aztán felismerem a hangot: szípotgás.

– Anita... itt vagy még?

– Itt... – a hangja elhalóban.

– Ki kell... ki kell vizsgáltatnod magad. Tudod, mi... mi gumi nélkül is... szóval érted.

Zokogott.

– Anita...

– Ne haragudj, Levi, de most mennem kell. Szia!

– Anita, én...

A vonal megszakadt.

– Sajnálom.

Én is letettem.

Ő volt az első, akit felhívtam. A következő lány lecsapta a telefont. A rákövetkező üvöltözni kezdett velem, majd ő is levágta. A negyedik higgadt maradt, mintha rögtön elfogadta volna... vagy talán csak megfagytak a szájában a szavak.

Még leírni is örület ezeket.

– Beky! Szia!

– Mit akarsz?

– Tudod, hogy ki vagyok?

– Persze, aki a múltkor elküldött a picsába, mert meg akartam csókolni.

Na, erre mit lehet mondani? Hogy folytasd? Hogy mondd meg? Így: „Aha, az vagyok, és az is, aki kinyírt, kicsikém!”

Elmondtam.

Reakció: beleüvölt a kagylóba. Nem teszi le, csak félredobja. Hallom, ahogy ordít. Ajtónyitás. Az anyja rohan be, utána az apja. Kérdezzetik:

– Drágám, mi történt?

– Mi az, Rebeka?

– Miért sírsz?

– AIDS-es vagyok!!!

Letettem. Le kellett tennem.

Ismét harangoztak.

